

γραφ. κολουβ-. πουλυβ-, παρ' Ἑσυχ. κολουβάτεια· καλεῖται καὶ κλυδάτις, ἐλέξιν.

κολυβιστής, οὐ, ὁ (κόλλυβος) ἀργυρκοιδῶς μικρὸς, ὡς τὸ κερματιστής. Λυσ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 33. Εὐαγγ. κ. Ματθ. κα', 12, κτλ. (ἀλλ' ἴδε Sturz Διαλ. Μακεδ. σ. 42) ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τῶν Ἀττικιστῶν, Φρύνιχ. 440, Ὁμαξί; Μίγιστρο; 539.

κόλλυβος, ὁ, μικρὸν νόμισμα, κολυβόον ἀντὶ λεπτοῦ, «διὰ τίποτε», Ἀριστοφ. Εἰρ. 1200, Εὐπολις ἐν «Πλόεσι» 5, Καλλ. ἐν Ἄποσπ. 85—ἀρσεν. παρὰ Φρύνιχ. 440, Ἡούχ. οὐδέτ. παρὰ Πηλοῦδ. Θ', 72. 2) ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, κόλλυβα, τὰ, μικρὰ στρογγύλα πλακούντια (ἴδε κόλλαδος III, Ἀριστοφ. Πλ. 768· «κόλυβα» τραγῳδία· Ἡούχ. II τὸ κέρδος, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῇ ἀνταλλαγῇ τῶν νομισμάτων λαμβάνει ὁ ἀρτυραμοιδῶς (κολυβιστής), ἀγιο, Κικ. Ventr. 3, 78, π. Ἄττ. 12, 6, Σουλ. Ἐπιγρ. 2334 4· καὶ ὁ Böckh διώρθωσεν: ἀκολλυβιστος. ἀνευ πληρωμῆς διὰ τὴν ἀνταλλαγῇ, αὐτοῖς θ. III μικρὸν βάρος χρυσοῦ, Θεοφρ. π. Διὸ. 46.

κολλύρα [ῶ], ἡ, πῖθων. τὸ αὐτὸ καὶ κόλλιξ [ἔτι καὶ νῦν «κολυράρα»], Ἀριστοφ. Εἰρ. 123, Ἄποσπ. 363, παρ' Ἀθην. 111Α· ἴδε ἐν λέξ. κόνδυλος. κολλύριζα, ὀπτῶ κολλύρα, Ἐβδ. (B' Βασιλ. Π', 6). κολλύρικός, ἡ, ὄν. κατασκευασμένος μετὰ κολλύρα, jus collyrium Plaut. Pers. 1, 3, 15.

κολλύριον [ῶ], τὸ, ὑποκορ. τοῦ κολλύρα. παρ' ἀρχαιοτέρους συγγραμ., οἷον τῷ Ἰππ.· συχνάκις δὲ φέρεται: κολλυύριον, πόλτος, ὀμοίη, τῷ Ἰππ. 609, 44, πρβλ. Διοσκ. 1, 1. 2) ἐν τῷ πληθ., ἀνοήτῃ τῶν ὀβελίμων, Λατ. collinium, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 2, 21, 20., 3, 21, 21, Σουλ. Ἐπιγρ. 5980, 16. II λεπτότατος πηλός, ἐρ' οὐ δύναται καὶ ἐντυπωθῆ σφαλῆ, Λουκ. Ἄλιξ. 21.

κόλλυρριον-ποτέω, κάρμων, κατασκευάζω κολλύριον, Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 1, 207.

κολλύρις, ἴδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ κολλύρα, Ἐβδ. (B' Βασιλ. C', 19, Π', 6). κολλύριτής, (δηλ. ἄρτος), οὐ, ὁ, = ἄρτος ἄζυμος, Ἐβδ. (A' Παρξ. 1C', 3), ἔθνα διάφ. γραφ. ἀμορίτης.

κολλύριον, ὁ, πτηνὸν τὸ ἐκ τοῦ εἰδους τῆς κίχλης, ἴσως turdus pilaris, Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 9, 23, 2· διάφ. γραφ. κορυλλίον, κολλωδής, ες. (εἶδος) ὄμιος πρὸς κόλλαν, κολλητικός, γλυτώδης, Πλάτ. Κρατ. 427B, Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 6, 14, 8., 9, 40, 6, Θεοφρ. π. Φυτ. Δίτ. 5, 16, 4.

κόλλυτες, οἱ, εἶδος λίθων ἐν Αἰγύπτῳ, Πλούτ. 2, 1157D). κολοβ-ανθή, ἡ, κολοβοανθή, ες, φέρων κολοβὰ (δηλ. πρὸς ψυχὴν ὁμοιάζοντα) ἀνθή οἷον τὰ πῖσα, οἱ ἐρέβινθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6, 5, 3., 8, 3, 3.

κολοβή, ἡ, = κολόβιον, Ἄρτεμιδ. 2, 3. κολόβιον, τὸ, καὶ κολοβίον, ὄνος, ὁ, χιτωνικός ἔχων τὰς χεῖρας κεκομμένους (ἴδε κολοβός), δηλ. καθικουμένους μόνον μέρει τοῦ ἡμίσεος τοῦ βραχίονος ἢ καὶ ὅλως ἐλλειπούσας, Ἐπιφάν.· ἴδε Δουκάγγ.

κολοβο-διέξοδος, ὄν, ἔχων κολοβὴν, περικεκομμένην διέξοδον, διάβασιν, ἐπὶ τινῶν ἀστερίων, Πτολεμ. κολοβο-κέρπας, ὄν, ἔχων κέρατα κολοβὰ, μικρὰ, βραχέα, Σχόλ. εἰς ἴλ. II, 117:—παρ' Ἰω. Χρυσ. κολοβόκερως.

κολοβό-κερκος, ὄν, ἔχων κολοβὴν κέρκον, ἧτοι οὐράν κεκομμένην ἢ βραχίαν ἢ ἐλλειπούσαν, Ἐβδ. (Λευ. ΚΒ', 23). κολοβο-μάχη, ἡ, ἡ, διακοπεῖσα μάχη, ὡς εἰς τῶν Σχολιαστῶν καλεῖ τὴν Θ. βραβύδιαν τῆς Πλ. ἐν τοῖς Ἐντε. Σχολ., αὐτόθι, «κόλον δὲ μάχην ἧτοι κολοβὴν τὴν Θ. βραβύδιαν καλοῦσι» Εὐστ. 599, 59.

κολοβό-πους, ὁ, ἡ, ἐν τῇ στιγουργίᾳ, ὁ ἔχει ν κολοβούς πόδας στίγας, «καὶ στίγας καταληκτικὸς ἐστὶν ὁ κολοβόπους» Ττέτζ. ἐν Ἄνεκ. Ὁξ. 3, 323.

κολοβό-πῦν, ἔνος, ὁ, ἡ, ἔχων βίνα κολοβὴν, μικράν, Ἐβδ. (Λευ. ΚΑ', 18)· -ρινος, ὄν, Κυρίλλ.

κολοβός, ὄν, (ἴδε κόλος) κεκομμένος, περιωρισμένος, μετὰ γεν., ἀγέλη κολοβὸς κεράτων, πρβλ. Λατ. truncus pedum, Πλάτ. Πολιτικ. 265D· κολοβὸς χειρῶν Ἄνθ. Πλαν. 186. 2) ἀπόλ., Λατ. curtus, ὡς καὶ νῦν, ἠκρωτηριασμένος, ἐλλειπής, Ξεν. Κύρ. 1, 4, 11· οὐδὲν κ. προσφέρωμεν πρὸς τοὺς θεούς, ἀλλὰ τέλεια καὶ ὅλα Ἀριστ. Ἄποσπ. 108· ὥσα κ. ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 1, 17, 6, 2, 7. 5, κ. ἄλλ.— ἐπὶ δένδρων, τὰ ἐλάταν τὰν κολοβῶν Ἐπιγραφ. Σικελ. ἐν τῇ Σουλ. Ἐπιγρ. 5594 11— ἐπὶ περιόδῳ ἐν τῇ Ρητορικῇ, κεκολωμένη, ἀτελής, Ἀριστ. Ρητ. 3, 8, 6· ἐπὶ ποτηρίου, τεθραυσμένον, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4, 27, 1, Θεοπόμπ. Ἰστ. 276· ἐπὶ τοῖχος, χαμηλὸν, τεῖχος Ἄλπ. Μίθρ. 26. Ἐπίρρ. -θῶς, ἀτελῶς, ἀσαφῶς, ἀντιθ. τῷ σαφῶς, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἐλεγγ. 17, 15.

κολοβό-στάχυς, υ, μετὰ κεκολωμένους, ἀτελῶς ἀνεπτυγμένους στάχυς, ἐπὶ ἀνθέων, Διοσκ. 1, 6, σ. 16. κολοβότης, ἦτος, ἡ, ἀτέλεια ἀναπτύξεως, Πλούτ. 2, 800E. 2) κ. πνεύματος, δαιμόνιος πηοὺς ἐν τῷ ὄμιλῳ, ἐν Δημ. 6. κολοβο-τράχηλος, ὄν, ἔχων κολοβὴν, ἧτοι ἀτελῶς ἀνεπτυγμένον τράχηλον, Ἄδαμαντ. Φυσιολογ. 2, 16.

κολοβ-οὔρος, ὄν, ἔχων κεκολωμένην οὐράν, Ἡούχ. κολοβό-χειρ, ετρος, ὁ, ἡ, ἠκρωτηριασμένος τὴν χεῖρα, Ἐβδ. (Λευ. ΚΑ', 17).

κολοβῶ, (κολοβός) κάρμων τι κολοβόν, περικλώτω. ἀκρωτηριαζῶ, Ἀριστ. Ἄποσπ. 108, Πολυδ. 1, 80, 13— Πανθ. γίνονται κολοβός, εἶμαι ἀτελής, τῇ φώκῃ κεκολωμένοι πόδας Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 1, 1, 20, πρβλ. κ. Ζ. Γεν. 4, 15· μετὰ γεν., κολοβώσθαι τῶν ἐκτός μορίων ὁ αὐτ. 4, 13, 1. II ἐπὶ χρόνον, περιορισῶ, βραχύνω, συντομεύω, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. γ', 20, πρβλ. Matth. 24, 22.

κολοβώδης, ες, (εἶδος) ἀτελῶς ἀνεπτυγμένος, ἀτελής, δάκτυλοι Πολέμωνος Φυσ. 1, 22.

κολοβῶμα, τὸ, τὸ μέρος τὸ ἀκραιφύμενον κατὰ τὸν ἀκρωτηριασμένον, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4, 27, 1:— κολοβώσις, εως, ἡ, ἀκρωτηριασμός, ὁ αὐτ. π. Ζ. Πορείαι; 8, 6.

κολοβ-αρχος, οὐ, ὁ, ὁ πρῶτος ἢ ἀρχηγός τῶν κολοῶν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1212.

κολοῖά, κολοῖά ὡς κολοῖος, Πολυδ. Ε', 89. κολοῖός, ὁ, ἡ «καλιακούδα», ἴλ. II, 583., P. 755, ἔθνα (ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις) ὁ κολοῖοι μνημονεύονται μετὰ τῶν ψαριῶν («ψαριώνων») ὡς πητὰ θορυβώδη καὶ κατὰ σμῆνην πορευόμενα (ἴδε κλάζω)· κολοῖοι κραγέται Πινδ. Ν. 3, 143— ὁ Ἀριστ. π. τὰ Ζ'. Ἰστ. 9, 24, διακρίνει αὐτὸν εἰς τρία εἴδη (1) τὸν κορακίαν, ὅστις ἔχει ἐρυθρὸν ῥάμφος, καὶ πρέπει να εἶναι ἡ κορύνῃ ἐναλλάξι τῷ Ὀμ. (2) τὸν λύκον, ὅστις δὲν ἐξηκριβώθη ἔτι τί πτηνὸν εἶναι (3) τὸ μικρὸν εἶδος καλούμενον, βρωμιολόχος, ὅπερ εἶναι ὁ κοινὸς κολοῖος ἡ «καλιακούδα», Corvus monedula— ὡσαύτως μνημονεύει κολοῖον στεγανόποδα εὐρισκόμενον ἐν Αὐθία καὶ Φρυγία, καὶ ὅστις πιθανῶς εἶναι ὁ Graculus pugnaeus.— Παροιμίαι: κολοῖος ποτὶ κολοῖόν, «ὄμιος ες τὸν ὄμιον», Ἀριστ. Ἰθικ. Νικ. 8, 1, 6, κτλ. κολοῖος ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεται Λουκ. Ἄπολ. 4· ἐπὶ ἀναίτιως φωνασκοῦντων ἀγορητῶν, πολλοὶ... σφε κατακρῶζουσι κολοῖοι Ἀριστοφ. Ἰππ. 1020· ἐπὶ τοῦ Ἀγαθολέως, Τιμαί. παρὰ Πηλοῦδ. 12, 15, 2. (Συγγενεῖς τῷ κολωός, κολωφῶς, ὁ ἴσθ.)

κολοῖεα, ἡ, δένδρον, φέρων λοβούς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1, 11, 2· καλούμενον καὶ κολουῖεα, 3, 17, 2· κολουῖεα, 3, 14, 4· κολοῖεα Ἡούχ.

κολοῖωδής, ες, (εἶδος) ὄμιος πρὸς κολοῖόν, δηλ. συναγελαζόμενος, Πλούτ. 2, 93C.

κολοκάνος, ὁ, ἴδε κολεκάνος.

κολοκάσια, ἡ, Διοσκ. 2, 128, Πηλίν. 21, 51· ἡ κολοκασίον, τὸ, Νικάνδρ. παρ' Ἀθην. 72B, Διφίλ. Σίγν. αὐτόθι 73A, Οὐεργίλ. Ε. 4, 20— ἡ βίβα τοῦ Αἰγυπτίου κωμάου, φυτὸς ὠραίου ὁμοιάζοντος τῷ ἐνύδρῳ κρίνῳ, φουμένου δὲ ἐν τοῖς ἐλασι τῆς Αἰγύπτου, arum colocasia Linn. Ἐθιωρεῖτο ὡς ἡδὺ ἔδεσμα· ἐκ δὲ τῶν μεγάλων αὐτοῦ φύλλων κατασκευάζοντο ποτήρια (κιδούριτ), Voss εἰς Οὐεργίλ. ἐνθ' ἄνωτ.— Τὸ ὄνομα τοῦτο εἰδίτερον προσεῖται καὶ εἰς τρία εἴδη τοῦ Αἰγυπτίου λατώθ, ἴδε Πηλίν. ἐνθ' ἄνωτ., καὶ πρβλ. λατώθ III.

κολοκορδόκος, ὄν, τὰ, κωμικὴ λέξις ἀγνώστου σημασίας ἐν Ἄνθ. Π. 10, 103· πρβλ. Jac. σ. 634.

κολοκῦμα, τὸ, μέγα καὶ βαρὺ κῦμα πρὶν θραυσθῆ (κόλον κῦμα κατὰ τοὺς Γραμμ.) ἡ «φουσκωθλασσία» ἧτις προηγεῖται τῆς τρικυμίας, Ἀριστοφ. Ἰππ. 692,— ἔθνα κείτται ἐπὶ τῶν κομματοστικῶν ἀπειλῶν τοῦ Κλεώνως:— πρβλ. σκωλήξ III.

κολοκύνθη ἡ -τη, ἦς, ἡ, ὡς ὁ δευτέρος τύπος καλεῖται: ὁ Ἄττικός, Λοδ. εἰς Φρύνιχ. 437· παρὰ μεταγεν. καὶ κολοκύνθα Διοσκ. 2, 162— «κολοκῦθα» ἢ «κολοκῦνη», Λατ. cucurbita, ἡ μακρὰ κολοκύνθη ἐκαλεῖτο σικύς, Ἰππ. 485, 5 καὶ 45., 487, 30, Ἐβριμπ. ἐν Ἀδῆλ. 6, Ἀριστοφ. Ἄποσπ. 476, 6, κτλ.— ἐθιωρεῖτο σύμβολον τῆς ὑγείας ὡς ἐκ τῆς ὄρεσσεως καὶ χυμώδους αὐτῆς φύσεως, κολοκύνθη ὑγιέστερον Ἐπιγραμ. 105 Αhr.: ὡς τὸ κρῖνον ἐθιωρεῖτο σύμβολον τοῦ θανάτου, ἢ κρίνον ἡ κολ. Διφίλ. ἐν Παροιμιογρ. σ. 309— περὶ τοῦ ἡμιῶν κολοκύνταις, ἴδε ἐν λέξ. λημάω.

κολοκύνθιάς, ἡ, ἔδεσμα ἐκ κολοκύνθης, Ἄνθ. Π. 11, 371.

κολοκύνθινος, ἦς, ὄν, πεποιημένος ἐκ κολοκύνθης, πλῆστα Λουκ. π. Ἄλθρ. Ἰστ. 2, 37· ὅθεν τὸ κωμικὸν ὄνομα κολοκύνθο-πειρατά, σί.

κολοκύνθεις, ἴδος, ἡ, κολοκύνθη καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς, Διοσκ. 4, 178.

κολοκύνθος καί -τος, ὁ, = κολοκύνθη, -τη, Ἰακωφ. Ἄνθ. II, 587.

κολοκύνθη, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. κολοκύνθη.

κολοκύντιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ κολοκύνθη, Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. κόλον, τὸ, τροφή, φαγητόν. πορρή (ὅθεν ἐν Εὐστ. παράγει τὰ ἀκολος, κόλας), Ἀθῆν. 262A. II μέρος τοῦ παχίος ἐντέρου ἐκτενόμενον ἀπὸ τοῦ τυροῦ μέχρι τοῦ ἀπευθυσμένου, (ὅπερ ἐν τοῖς Ἄντιγράφοις φέρεται κῶλον, προφανῶς κατὰ λάθος, ὡς τὸ μέτρον δεικνύει ἐν Ἀριστοφ. Ἰππ. 455, Νικ. Ἀλεξίφ. 23), Ἀριστ. π. Ζ. Μ. 3, 14, Πολυδ. Β', 193, 209.